

Uzaklar II doğudan esen hafif bir rüzgârla güneye doğru yoluna devam ediyor. Abrolhos Adalarına 170 mil kaldı. 40 mil önümüzde ise Banco Royal Charlotte adlı büyük bir sığılık bulunuyor. 60 mil genişliğinde, 25 mil enindeki bu sığılıkta derinlik 2000 metre derinliğinden 35 metreye düşüyor. Sabaha karşı üzerinden geçmeyi umduğumuz bankonun üzerinde çok sayıda balıkçı teknesinin olduğunu tahmin ediyoruz.

Dün gece yarısına doğru vardiyayı teslim edip biraz yatmak üzere havuzluktan kamaraya indiğimde otomatik sintine pompasının çalıştığını fark ettim. Teknesinin su yapmasını hiçbir denizci istemez. Hele gece yarısı okyanusta seyrediyorsa... Farş tahtasını kaldırdığımda sintinenin dolu olduğunu gördüm. Ama suda bir gariplik vardı. Burnuma yoğun bir şekilde mazot kokusu geliyordu. Nereden su yaptığımızı araştırmak için el fenerini sintineye tuttuğumda su değil mazot yaptığımızı anladım!

Sabah yola çıkmadan önce ana deponun dibinde biriken kirli mazotu küçük bir şişeye aktarmıştım. Her uzun yola çıkışımızda yaptığım rutin bir işlem. Bunun için deponun altındaki vanayı açıp, ucundaki hortumdan kirli mazotu akıtırız. Vanayı kapatırken tam kapanmadığını, hafif sızdırdığını fark etmiştim. Hortumu ucu deponun üst seviyesini geçecek şekilde bir yere kıstırmıştım. Bunu yaparken de içimden, "Acaba bağlasam mı, inşallah hortum kayıp aşağıya düşmez," diye geçirdiğimi hatırlıyorum. İşte o hortum düşündüğüm gibi yerinden kurtulup aşağıya düşmüş, biz farkına varana kadar da epey bir mazot önce sintineye, oradan da maalesef denize akmış.

Denizde aklına bir şey geldi mi, onu hemen yap. Bu zihnimin benim için koyduğu bir kural... Mesela, "ana yelkene birinci camadanı vursam iyi olacak," diye mi düşünüyorum. Bu işi geciktirmeden hemen yapmalıyım. Yapmayı düşündüğüm bir işi ne zaman ertelesen, o işi kısa bir süre sonra daha zor koşullar altında yapmak zorunda kalıyorum. Rüzgâr kuvvetleniyor, islanmadan hemen vuracağım bir camadan için sıırıslıkam direk dibinde çalışıyorum, ya da dün gece olduğu gibi sintinede baş aşağı mazot temizliyorum.

Mantığımın ve zihnimin işaret ettiği gibi davransam çok daha rahat edeceğim kesin gibi görünüyor. Ama olmuyor, istesem de bazen onları dinleyemiyorum. O anda canım nasıl istiyorsa öyle yapıyorum. Genellikle de sonunda yoruluyor, eziyet çekiyorum. Böyle davranmakla canım yansa da pek şikayet etmemeye çalışıyorum. Eğer aklımın ve mantığımın söylediklerini dinlesem şimdi nerede olurdum, diye düşünüyorum. Herhalde burada olmazdım.